Zoe Lea

JESTLI SE PROBUDÍ

motto

Jestli se probudí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Zoe Lea
Jestli se probudí – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Zoe Lea

JESTLI SE PROBUDÍ

Praha 2019

Přeložila Kateřina Tomcová

ÚTERÝ

**Zataženo se studeným větrem
a občasnými přeháňkami.**

1

Rachel

Můj svět se zhroutil jednoho chladného listopadového odpoledne. Bylo úterý a pršelo.

Když se to stalo, ani jsem nepípla. Seděla jsem v autě před levným hotelem a byla dost blízko na to, abych to viděla, ale současně příliš daleko, abych se toho účastnila. Pokoušela jsem se o lepší výhled, natahovala jsem krk a proklínala dlouhou řadu vozů před sebou. Do té doby jsem nikdy svého manžela nesledovala a nebyla jsem zvyklá se skrývat.

Ztratila jsem ho někde před vchodem do obchodního centra. Sjela jsem do pravého pruhu a zůstala trčet v koloně aut vyjíždějících od hotelu. Když jsem čekala na výjezd, viděla jsem, jak jeho auto míří k restauraci s rychlým občerstvením vzdálené asi padesát metrů.

A vtom se to stalo. Srážka s chodcem. Viník ujel z místa činu.

Trvalo to jen pár vteřin. Kdybych nestála na místě a nezírala tak upřeně právě tam, ničeho bych si nevšimla.

Auto, které náhle prudce zrychlilo.

Tělo, jež letělo přes čelní sklo a bez ladu a skladu přistálo na zemi.

Řev motoru auta opouštějícího bezvládné tělo a mířícího na čtyřproudovku.

V šoku jsem se prudce nadechla a zatajila dech. Zírala jsem na tu postavu na zemi, která teď připomínala hromádku špinavého oblečení, a sama sebe se ptala, jestli se to opravdu stalo. *Vážně jsem to viděla?*

Slyšela jsem, jak stěrače skřípají o čelní sklo, a přitom s hrůzou sledovala, co se dělo pak. Lidé okolo nechali nákup nákupem a běželi na místo. Někdo začal podávat první pomoc, klečel na zemi, dotýkal se nehybného těla. Z restaurace vybíhali lidé a houstnoucí dav mi brzy zakryl výhled. Kolem se míhali prodavači v červených čepicích a zástěrách, ozýval se křik a volání a do toho všeho dál skřípaly moje stěrače. Horký vzduch z topení mě najednou začal dusit, nemohla jsem popadnout dech. Potřebovala jsem ven.

Řidiči kolem mě postupně vylézali z aut a já se chystala udělat totéž. Odepnula jsem si pás a otočila se ke dveřím, jenže jsem zapomněla, že mám zařazeno a motor pořád běží. Když jsem pouštěla spojku, druhou nohou jsem zavadila o plynový pedál a auto vystřelilo děsivou rychlostí dopředu, do zadního nárazníku stříbrného mini.

Hrudníkem jsem prudce narazila do volantu. Rozječel se klakson a já ucítila tvrdý náraz do hlavy. Zaječela jsem ale proto, že se mi o pedál zlomil podpatek a současně se to samé stalo někde uvnitř mého kotníku.

Dveře u spolujezdce otevřel nějaký muž v pomačkaném obleku, který stále ještě upíral zrak směrem k pozdvižení na opačné straně nákupního centra.

„Sakra práce," poznamenal, když mě sundal z volantu a klakson konečně přestal řvát, „jste v pořádku?"

Zatáhl ruční brzdu a vtom uviděl můj kotník.

„Panebože!" vykřikl a otočil se ven. „Potřebujeme sanitku!"

Chystala jsem se mu říct, že to vůbec není nutné, ale místo toho jsem pozvracela celé vedlejší sedadlo.

—

Ta několik minut stará srážka s chodcem způsobila, že okolí mojí drobné nehodě věnovalo mnohem víc pozornosti, než by si zasloužila.

Muž v obleku štěkal příkazy na ostatní řidiče, kteří ve frontě u výjezdu stáli. Auta se dala do pohybu. Bylo třeba, aby mladé ženě, do níž jsem narazila, někdo zkontroloval krk. Informovali hotelový personál, který zajistil horký čaj a nepoužitelnou lékárničku.

Vedla se vášnivá debata o tom, jestli by se se mnou mělo hýbat dřív, než přijede záchranka, ale když jsem se začala štrachat z auta sama, všichni se mi o překot snažili pomoct.

Trvala jsem na tom, aby mě dopravili do hotelu. Nechtěla jsem zůstat v autě, kde to páchlo zvratky, a toužila jsem být co nejdál od hrůzy, jež se odehrála naproti. Zvědavci to všechno sledovali, jako by šlo o nějaké představení, třásli se zimou a nepokrytě zevlovali.

Dovnitř mě odnesl nějaký muž v kožené motorkářské kombinéze, která mu při chůzi strašně vrzala. Posadil mě do proutěného křesílka v recepci a někdo mi spěšně přinesl další k podložení kotníku.

Postarší manželé u recepčního pultu, kteří se právě odhlašovali, na mě zírali. Z jejich výrazu jsem pochopila, že asi vypadám strašně. Na bradě i halence jsem měla zvratky, mejkap rozteklý, jednu nohavici semišových kalhot vyhrnutou nad koleno a k tomu ten rozbitý kotník, zkrvavený a zkroucený do podivného tvaru. Otřela jsem si obličej a zkusila si stáhnout nohavici, abych schovala holou nohu, jenže jsem to nedokázala. Hrozně jsem se třásla.

Dva členové hotelového personálu, jedna starší paní a nedospělý kluk s lesklou bradou, se rozhodli zůstat u mě, dokud nedorazí sanitka. Častovali mě soucitnými pohledy a nabízeli mi čaj, kávu a vodu. Kroutila jsem hlavou. Představa, že bych měla pít, nebo vůbec něco pozřít, byla absurdní. Nemohla jsem téměř ani mluvit a byla mi zima, protože jsem ve spěchu nechala doma kabát. To jsem jim ale nemohla říct. Nedokázala jsem dát dohromady souvislou větu.

Ta starší paní, která seděla vedle mě, po chvíli odešla k pultu, aby recepční pomohla odbavit shluk příchozích turistů. Velice jsem to

ocenila. Chtěla jsem být sama. Modlila jsem se, aby to vzdal i ten puberťák. Slyšela jsem, jak paní všem oznamuje, že pokud si budou chtít vyzvednout auto z parkoviště, bude to trvat déle. Někdo se zeptal, jestli už přijela záchranka k tomu člověku, kterého tamhle u fastfoodu přejelo auto. Dalšího zajímalo, jestli ten řidič vážně ujel z místa nehody. Jiný položil otázku, zda je ten člověk mrtvý, a mě zalil studený pot a roztřásla jsem se ještě víc. *Opravdu jsem právě viděla někoho umřít?*

„Počítám, že jste to asi viděla, viďte," pronesl ten kluk, zatímco se turisti trousili z recepce. „Kvůli tomu jste taky narazila do toho auta před sebou, ne? Všechno jste viděla."

Skrze skleněné dveře vyhlížel ven, směrem k restauraci a srocenému davu. Začal si okusovat nehet na palci a mě se valem zmocňovala panika.

„Nic jsem neviděla." Ta slova jsem ze sebe vykoktala, jako by to ani nebyl můj hlas. „Nedívala jsem se z okna."

Přestal si okusovat nehet a zíral na mě.

„Zrovna jsem ladila rádio," pokračovala jsem. „Měla jsem skloněnou hlavu."

„Vy jste to neviděla?" zamračil se. „Fakt jste si toho vůbec nevšimla?"

Snažila jsem se od něho odvrátit, změnit polohu, jenže mi do kotníku vystřelovala nesnesitelná bolest. Tiše jsem zakvílela, ale za tu bolest jsem byla vděčná. Rozptýlila mě.

„Neviděla jste, jak se to stalo?"

Žena, do které jsem nabourala, byla mladá. Hezká. Byla dokonale nalíčená a učesaná, jako by se ve chvíli, kdy jsem do ní vrazila, chystala natáčet velkofilm. Od nehody měla na uchu přilepený mobil a shlížela na mě se směsicí soucitu a znechucení. Měla jsem čtrnáctiletou dceru, která se na mě dívala velmi podobně, v jednom kuse pohazovala hlavou a vyvracela oči. Vzpomínka na Katie jako by mi

do žil vlila čerstvou dávku adrenalinu, jež mi sevřela hrudník. Měla jsem dojem, že omdlím.

„Jak porazili toho chlapa," pokračoval ten puberťák, zatímco jsem se snažila dostat tělo pod kontrolu, „ona to prej neviděla."

Podívala se na mě a já se zhluboka, s námahou nadechla.

„Promiňte," řekla jsem tiše. „Hrozně se omlouvám."

Oba na mě chvíli beze slova hleděli a ona potom pokrčila rameny.

„Kdybych něco takového viděla já, taky bych do někoho nabourala," pravila. „Nevyčítejte si to."

„Ale já to neviděla!" vykřikla jsem nahlas, až to všechny včetně mě překvapilo. Otřeseně jsem zvedla ruce k obličeji. „Omlouvám se," opakovala jsem, „promiňte." Začala jsem plakat, čímž jsem bitvu se svými emocemi prohrála. „Je mi to vážně líto, ale já jsem nic neviděla. Nedívala jsem se. Chtěla bych domů."

Tahala jsem si za nohavici, abych schovala kotník, který pomalu měnil tvar. Zatímco jsem tam seděla, o dost se zvětšil a na jedné straně čněla velká boule. Vypadal jako kotník někoho jiného, jako by mi nepatřil. Ani já jsem nepatřila do recepce toho hotelu, neměla jsem tam co pohledávat. Měla jsem být doma ve své vyhřáté kuchyni, poslouchat rádio a vařit vodu na čaj. Všechno bylo úplně špatně.

Ta dívka mi položila ruku na rameno a já sebou trhla.

„To auto stejně patří mojí sestře," řekla měkce, „a té to vadit nebude. Je zrovna na Tenerife."

Zvedla jsem oči k její soucitné tváři. Mírně se pousmála a přivřela oči, jako by mě na dálku objímala. Potom obrátila pozornost zpátky k telefonu. Sledovala jsem, jak její prsty zkušeně kmitají po displeji a něco do něj ťuká, a dlaní jsem si přejela po mokré tváři.

„Nemohla byste mi ho půjčit?" zeptala jsem se. „Víte, jenom bych potřebovala zavolat domů. Nemám s sebou svůj mobil a potřebuju jim to říct."

Na okamžik se zarazila a přitom prstem dál jezdila po displeji.

„Potřebovala bych mluvit s Dellou, zjistit, jestli…," nadechla jsem se a polkla těžký knedlík paniky, „zkrátka, říct jí, co se stalo. Nevzala jsem si telefon a sanitka tu bude co nevidět."

Znovu se zarazila. Ten mladík vedle nás přešlápl z nohy na nohu a ona si přejela prsty po krku. Vyhlédla z okna směrem k fastfoodu, kde se stále ještě odehrávalo drama, a pak mi telefon podala.

„Budu potřebovat údaje o vašem pojištění," poznamenala, když jsem ho brala do ruky, „a taky vaše jméno a adresu." Přikývla jsem a vyťukala číslo. Po čtvrtém zazvonění to zvedla.

„Dello?"

„Ahoj, Rachel."

Když jsem uslyšela její hlas, zavřela jsem oči a chvilku jsem se uklidňovala.

„Dello, měla jsem nehodu. Nic vážného, ale nemůžu řídit a zavolali mi sanitku." Trochu se mi roztřásl hlas. „Vlastně si myslím, že jsem si něco zlomila."

Nastalo ohromené ticho.

„Ach bože, Rachel!" vykřikla Della. „Jsi v pořádku? Kde jsi?"

„V obchodním centru," odpověděla jsem. „U Grosvenorského náměstí."

„Mám tam přijet?" ptala se. „Mohla bych zavolat…"

„Ne," přerušila jsem ji, „to není třeba. Za chvilku tu bude sanitka. Jenom jsem chtěla…," zaváhala jsem a snažila se sebrat. „Dello, jsi tam sama? Co Phil? Ještě se nevrátil, že ne? Není už náhodou…"

Chvíle mlčení.

„Phil je přece v Londýně," odpověděla a mě zaplavila úleva. *Phil byl v Londýně.* „Mám mu zavolat?"

„Ne!" vyhrkla jsem ostře, až se dívka přede mnou polekala a zase si dlaní objala krk.

„Phila s tím neotravuj. Kdepak, ale mohla bys brnknout Jessice

a říct jí o tom, co se stalo. A buď doma, až se Katie…“ Se syknutím jsem se prudce nadechla, když mi to došlo. „Katie dneska přijde dřív! Napsala jsem jí ráno omluvenku, nechtěla jít na hokej, tak jsem napsala, že jdeme k zubaři. Pojede autobusem v půl třetí, jestli bys mohla…“

„Říkalas mi to,“ odtušila Della. „Katie přijede dřívějším autobusem, vystoupí u knihovny a dojde pěšky.“

„Vážně?“ Zavřela jsem oči. Vrátila se ke mně vzdálená vzpomínka na ranní shon a spěšné domluvy u snídaně. Katie žadonila, aby nemusela na trénink pozemního hokeje, Jessica pobíhala sem a tam a snažila se najít školní poznámky, Phil brzy ráno odjížděl do Londýna a do toho mi volala Suzie, aby mi sdělila svoje vzrušení z obchodní schůzky. Pamatovala jsem si, že jsem se s ním rozloučila, že mi před odchodem z domu vlepil na tvář letmou pusu a s namazaným toustem mezi zuby skočil do auta. Do toho si Katie prozpěvovala jakousi odrhovačku.

„Rachel?“

Otevřela jsem oči.

„Jsi tam?“

„Dello…“ Měla jsem sevřené hrdlo. Pevně jsem sevřela telefon, zhluboka se nadechla a soustředila se na to, co jsem musela říct. „Mohla bys, prosím, zavolat Suzie?“

„Suzie?“

„Nemám u sebe telefon. Mohla bys…“ Zarazila jsem se a otřela si oči. Ten kluk vytáhl papírový kapesník a já si ho vděčně vzala. „Mohla bys Suzie říct, ať za mnou přijede do nemocnice?“

„Suzie?“ V Dellině hlase zaznělo překvapení. „Jasně. Zavolám jí. Určitě nechceš, abych brnkla Philovi?“

„Ne, Phila tím nezatěžuj. Je přece dneska v Londýně.“

Mladá žena ke mně pomalu přistoupila. „Jo, a Dello, prosím tě, můžeš najít číslo mého pojištění a nadiktovat ho té mladé dámě?

Nabourala jsem jí nárazník a nevzpomínám si, u koho jsem pojištěná. Všechno je v pracovně, v té skříni u okna."

Vrátila jsem telefon a dívala se, jak ta dívka kráčí k recepčnímu pultu pro tužku a papír. Rozmluva s Dellou dala věcem skutečnější obrysy, všechno teď bylo ještě těžší. Otřásla jsem se a pevně se objala rukama. Vedle nás se objevila skupinka španělských turistů s batůžky v rukou. Zírali přes skleněné dveře na druhou stranu, směrem k restauraci. Tam, kde se to stalo. Rychle spolu mluvili v kadenci kratičkých slov a já sledovala jejich pohled.

Ze svého místa jsem na ten fastfood neviděla, jen na lidi, kteří ho pozorovali. Ti shromáždění v malých skupinkách na parkovišti kroutili hlavami, ruce zastrčené v kapsách. Jiní seděli v autech a čekali, až budou moct pokračovat v denním programu, netrpělivě se posouvali kupředu a přitom míjeli můj rozbitý vůz, který mezitím odstavili na parkovací místo pro invalidy nedaleko hotelového vchodu.

„Moje kámoška si taky zlomila kotník," pronesla ta mladá žena, když se ke mně vracela. „Tři měsíce se štrachala o berlích. Měla tenkrát patnácticentimetrové jehly." Koukla se na moji levou nohu, obutou v lodičce s nízkým podpatkem.

Rozletěly se prosklené dveře a dovnitř pronikl závan ledového vzduchu. Vešel jakýsi muž v hotelové uniformě se jmenovkou.

„Dorazila policie," oznámil a přistoupil k recepci. „Sanitka by tu měla být každou chvilku." Došel ke Španělům a začal jim něco vysvětlovat, vytáhl mapu a něco jim v ní ukazoval.

„Slyšel jsem, že ten člověk vyletěl do vzduchu," poznamenal ten mladíček skoro šeptem a já se roztřásla ještě víc. „Prej to byla čelní srážka. Takže ten řidič buďto vůbec nevěděl, že tam někdo je, anebo, co já vím… prostě jenom… PRÁSK!"

Zvedla jsem ruce a dívala se na ně. Snubní prsten zachycoval odlesky světla, jak se mi viditelně třásly prsty. Sevřela jsem je do pěstí a ty jsem si přitiskla k očím.

„Kdo to mohl být?“ zeptala se žena skoro nepřítomně. „Kdo by dokázal udělat takovou věc a potom prostě ujet?“

V mysli se mi pořád dokola přehrávala představa těla letícího do čelního skla. Jak vyletělo nahoru a opsalo oblouk. Nebyla jsem dost blízko na to, abych mohla vnímat nějaké zvuky, ale přesto jsem v duchu slyšela měkké křupnutí, když dopadlo na kapotu auta. Lámající se kosti. Žaludek se mi bolestně sevřel.

„Na průmyslové kameře ho najdou,“ pravil kluk. Můj třes se začínal hrozivě podobat křečím. Znovu jsem se objala pažemi, velice pevně. Co nejvíc jsem napjala svaly, abych omezila jejich pohyb.

„Všechno je to někde nahraný,“ mávl rukou neurčitě do vzduchu. „Do večera ho policajti dostanou. Nejspíš už teďka vědí, kdo to je.“

Pusu jsem náhle měla plnou slin a srdce mi začalo nebezpečně zrychlovat. Potřebovala jsem domů. Pryč odtud. Potřebovala jsem, aby přestali mluvit, aby už drželi jazyk za zuby. Aby prostě *zmlkli*.

V uších se mi ozývalo jakési drnčení, které bylo pořád hlasitější.

„Doufám, že shnije za katrem,“ rozehříval se kluk a zněl jako svoje mnohem starší verze, „ten, co to udělal.“

„A potom sprostě ujel!“ souhlasila s ním důrazně jeho společnice. „Prostě se sebral a jel pryč. Jestli se mnou budou chtít policajti mluvit, klidně jim všechno řeknu. Neviděla jsem, jak se to stalo, ale viděla jsem to ujíždějící auto. Bylo to BMW. Černý bavorák!“

Při těch slovech se mi hrdlo znovu sevřelo. Nemohla jsem dýchat. Čím víc jsem se snažila, tím to bylo těžší, a srdce mi začínalo prudce bušit. Co nejpevněji jsem zavřela oči, ale ta představa byla v mojí mysli pořád živá.

Černé BMW. Ona ho viděla. On ho viděl taky. Nezdálo se mi to. Byla to pravda.

Sledovala jsem ho, čekala jsem, že zastaví. Že vystoupí z vozu. Takový byl přece Phil, můj manžel. Na lidech mu záleželo. Choval se správně. On nenajížděl do lidí, aby pak ujel pryč.

Jenže to udělal.

To auto bylo Philovo černé BMW.

Za volantem jsem viděla obličej svého muže.

Myslela jsem, že ho přistihnu s jinou ženou. To, co jsem viděla, bylo tisíckrát horší.

2

Suzie

Suzie zrovna běžela okolo řeky Dee, když jí Della zavolala. Její drobná, ale pevná postava v černých elastických kalhotách a flísové bundě zpomalila do poklusu. Rukou přitom zápolila s páskou na paži, na níž měla upevněný telefon. Právě dospěla do nejoblíbenější části své trasy, která v nízkém listopadovém slunci skýtala nádherný pohled. Rozprostírala se před ní chesterská promenáda Groves, kde nad řekou stál hudební pavilon z počátku minulého století. Stíny se prodlužovaly a dlažební kameny se blýskaly v měkkém světle.

Suzie běhala třikrát týdně a právě tahle část trasy jí dodávala chuť běhat dál a dál. Rozkládala se v těsném sousedství pískovcových hradeb na jihovýchodní straně centra. Tam vždy vyběhla po schodech vedoucích do Římských zahrad, kde teprve začínala opravdová krása. Ten náhlý zlom, ten nečekaný přechod do jiného prostoru i atmosféry ji odjakživa fascinoval. Právě to měla na Chesteru nejraději: během několika vteřin se mohla z rušných ulic plných aut dostat na místo, jež dýchalo historií.

Běhávala tady mezi fragmenty staveb pocházejících ze staré římské pevnosti. Její trasu lemovaly sloupy z lázní a zbytky vojenských budov, a zatímco zhluboka vdechovala svěží vzduch, obdivovala svoje okolí. Tady v sobě cítila nejvíc života. Jako by ji historie toho místa nabíjela energií.

Ze zahrad zabočila na dlážděný chodník podél řeky a pak běžela směrem k hudebnímu pavilonu z edvardovského období, který byl

magnetem pro turisty a návštěvníky města bez ohledu na roční období. V létě se tu konaly koncerty a regaty. Místní umělci tu mívali svoje stánky, mohli jste si vypůjčit veslici a projet se. Kotvily tu i výletní lodě, s nimiž se turisté vydávali na vyhlídkové plavby.

Podél promenády stály dřevěné lavičky a lampy z tlustého černého železa střídaly mohutné stromy. Sem mířili výletníci, rodiny s dětmi sem chodily krmit kachny. Právě tady si člověk za zimního odpoledne – když vystrčil nos a nedbal na lezavý mráz – mohl zavzpomínat na letní slunce.

Vyhlídkové plavby v tomto roce už skončily, ale vždycky tu bylo plno turistů a lidí s nákupními taškami. Suzie mezi nimi musela kličkovat, dokud se nedostala na jednu z prázdných laviček. Hlasitý, energický house ve sluchátkách vystřídal Dellin hlas, který jako by se pohyboval podobnou rychlostí.

Suzie měřila pouhých sto padesát centimetrů a lidé si ji často pletli s dítětem. Musela s tím bojovat celý život. Teď, zatímco si protahovala stehna a přitom poslouchala, jak jí Della něco nesrozumitelně vysvětluje do telefonu, stáhla si čepici, aby omladina zevlující na vedlejší lavičce pochopila, že je dospělá ženská. Měla hnědé vlasy zastřižené na delšího ježka, a když jim pomohla lakem, přibylo jí skoro pět centimetrů. Při práci si nikdy malá nepřipadala, protože navíc nosila deseticentimetrové podpatky, ale v teniskách a s vlasy připlácnutými k hlavě se cítila zranitelná.

Naposledy pohledem probodla skupinku puberťáků, které už dávno nezajímala, a soustředila se na to, co slyší. Della jako by vždycky mluvila v hádankách. Suzie soudila, že je na svůj věk velmi nevyzrálá, a nechápala, proč Rachel někoho takového zaměstnává. Proč vlastně vůbec Rachel někoho zaměstnává, aby za ni dělal věci, které může dělat sama. Jistě, Rachel toho má moc, ale kdo dnes nemá? Přesto byla Rachel v jejím okolí jediná, kdo si platil… koho vlastně?

Suzie tušila, že Della je něco mezi pomocnicí v domácnosti a chůvou, ale nikdy se na to neptala. V tom se ovšem Suzie a Rachel rozcházely. Zatímco Suzie by sama před sebou nedokázala ospravedlnit ani výdaje za týdenní úklid, Rachel zaměstnávala osobu, která to dělala denně, a snad i neustále, protože jinak si Suzie neuměla představit, co má Della v jednom kuse na práci.

„Promiň, co jsi říkala?" optala se Suzie a poslouchala Dellino zajíkavé vysvětlování. Říkala něco o obchodním centru, o tom, že si Rachel zlomila kotník, ale Suzie nic z toho nechápala. Delle bylo něco přes dvacet a měla nepříjemný zvyk mluvit strašně rychle, aniž by řeč přerušila nádechem. Nejsnazší tedy bylo klást jí série jednoduchých, krátkých otázek, na něž mohla odpovídat jen ano nebo ne. Po šesti otázkách Suzie ukončila hovor a chvilku uvažovala nad tím, co se od Delly dozvěděla.

Rachel měla nehodu a teď na ni čeká v nemocnici.

Takže nakonec do toho obchodního centra jela. Aby přistihla manžela při nevěře. A teď se stalo tohle. Suzie se dívala, jak se pod střechou hudebního pavilonu navzájem fotí nějací postarší manželé. Před obličejem se jim v chladném vzduchu srážel dech a připomínal kouř z cigaret. Rukama v rukavicích se dotýkali ozdobného zábradlí a přitom se na sebe smáli. Kolem prošla rodinka s batoletem v kočárku, který nadskakoval na dlažebních kostkách.

„Měla mi zavolat," zamumlala si Suzie pro sebe a představila si, jak Rachel sedí sama v autě před hotelem a čeká, až se její manžel sejde s milenkou, a při tom pohledu naboura. „Já už bych mu šlápla do toho zkurvenýho úsměvu!"

Matka batolete prudce trhla hlavou, protože Suzie promluvila hlasitěji, než měla v úmyslu. Hlavu měla plnou zrádců a nevěrníků a nevnímala nic kolem sebe. Jediné co cítila, byla vlhká, lezavá zima vycházející z řeky za jejími zády. Srdce jí prudce bušilo, když se rozběhla okolo hradeb do rušných ulic plných výparů z aut, nakupují-

cích lidí a pouličních umělců. Skočila do auta, vnitřní stranu čelního skla otřela rukavicí, protože na to, aby čekala, až ji vysuší větrák, neměla dost trpělivosti, a pak se přískoky rozjela ucpaným městem rovnou do nemocnice za Rachel.

—

Seděla v kolečkovém křesle před čekárnou. Nohu měla opřenou o podnožku, a přestože kroutila hlavou a naznačovala, že je všechno v pohodě, Suzie pochopila, že tomu stavu je její kamarádka na hony vzdálená. Spěchala k ní. Rachel měla drobný obličej naběhlý od pláče, zelené oči oteklé a zarudlé. Na zmačkaném oblečení, které bylo jindy zcela bez poskvrnky, teď byly fleky, hladké mikádo měla rozcuchané a kolem ní se vznášel štiplavý odér žluči.

Za celé ty roky, kdy Suzie Rachel znala, ji nikdy v takovém stavu neviděla – dokonce ani tenkrát na střední, když se Rachel ve snaze získat cenu vévody z Edinburghu rozhodla kempovat u rozvodněné řeky. Položila kamarádce ruku na rameno a pohledem kolem sebe hledala někoho povolaného. Zdálo se, že kromě sestry v recepci tu nikdo není. Zíraly na ni jen řady modře čalouněných židlí a stěny olepené plakáty s popisem jakýchsi děsivých příznaků. Byli tu ještě jiní dva pacienti, oba na opačném konci místnosti. Naproti nim seděla mladá žena se světlými dredy a v kalhotách od pyžama zastrčených do měkkých, huňatých bot. Sledovala je přivřenýma očima a v rukou svírala barevnou kabelu. Suzie nedovedla říct, jestli je to pacientka nebo návštěvnice, ale dřív, než měla možnost to zjistit, ji Rachel pevně popadla za ruku. Suzie se posadila na krajíček nejbližší židle a naklonila se k ní.

„Tys tam jela?“ zeptala se Suzie šeptem po chvíli. „Jela jsi tam a viděla Phila? Viděla jsi ho *s ní*?“ Stiskla Rachel ruku. „Parchant jeden.“

Rachel ani nezvedla oči a Suzie si nebyla jistá, jestli ji vůbec vnímá. „Proč jsi mi nezavolala?“ zeptala se polohlasem. „Přijela bych za tebou, odvezla bych tě tam. Neměla jsi tam jezdit sama. Ani jsi to neměla vidět sama, není divu, že jsi potom nabourala.“

Rachel nepřítomně kroutila hlavou. „Myslela jsem, že jsi v bance. Nechtěla jsem…“

„V bance jsem ještě nebyla,“ přerušila ji Suzie, „ale i kdyby, tohle je přece mnohem důležitější.“ Odmlčela se. Pak vzala do svých dlaní Rachelinu ledovou ruku. „Kdo to byl?“ zeptala se. „Je mladá? Hlavně mi neříkej, že je mladá. Takže píchá někoho mladšího, než jsme my? Někoho z práce?“

„Ne,“ odpověděla Rachel skoro neslyšně. „Nic takového. Nikdo tam nebyl. S nikým se tam nesešel.“

Suzie se naklonila ještě blíž, jako by špatně slyšela. „Ale…?“ Beze slova ukázala na Rachelinu podloženou nohu a Rachel začala znovu plakat. Po tvářích se jí koulely obrovské, tiché slzy.

Suzie si prohledala kapsy ve snaze najít kapesník, jenže bez úspěchu. Rozhlédla se po čekárně, jestli náhodou nezahlédne sestru nebo doktora, ale viděla jenom tu holku s dredy. Zírala na ně a s přihlouplým úšklebkem se pásla na jejich neštěstí. Od té by Suzie rozhodně nic nechtěla.

„Ale viděla jsi ho?“ zeptala se kamarádky šeptem. „Po tom, co jsme ráno zjistily… Byl tam?“

Rachel nejdřív přikývla. A pak zakroutila hlavou.

„Ne,“ pronesla pevným hlasem a zakryla si tvář rukama. „Ach bože, Suzie, neměla jsem tam jezdit. Neměla jsem tam jezdit. Nic jsem neviděla.“

Suzie se dívala, jak Rachel pláče do dlaní, a nenacházela slov. Toho rána bylo naprosto jasné, co má Phil za lubem. Po tom, co zjistily, by dala Suzie krk na to, že Phil má milenku. Najednou to bylo naprosto zřejmé a ona si uvědomila, že dokonalý život její kamarád-

ky vůbec není dokonalý. Ve chvíli, kdy pochopila, že Phil jí zahýbá, pocítila obrovský příval emocí a pro Rachel by byla udělala cokoli na světě. Jela by místo ní do obchodního centra a postavila se Philovi tváří v tvář; Rachel na to neměla být sama.

„Ne!" Rachel mezi vzlyky zajíkavě mluvila. „To nemohl být on," zvedla tvář z dlaní. „Ne, Phil ne. Nebyl to Phil."

„Ale předtím přece…," chtěla říct Suzie, ale Rachel ji pohybem hlavy umlčela.

„To, co jsme zjistily dneska ráno, to byl nesmysl." Rachel hlasitě popotáhla a rukou si přejela po tváři. Všude měla rozmazanou řasenku a její pleť měla šedavý nádech. Polkla a napřímila se. „Nic to nebylo."

„Rachel," oslovila ji Suzie opatrně, „to, co jsme dneska ráno zjistily, byl důkaz."

—

Stalo se to poté, co se vrátily z jednání s novým klientem. Obě měly skvělou náladu z úspěchu, dostaly totiž novou zakázku, kterou přímo před nosem vyfoukly konkurenční firmě. Suzie se o ní dozvěděla v kavárně od Mandy. Zatímco jí připravovala dvojité espreso, vyprávěla Suzie o oslavě, na kterou se její dcera chystá tuto sobotu. Jednadvacáté narozeniny, někde směrem na Tattenhall, v rekonstruovaném domě s výhledem na golfové hřiště. Když Suzie uslyšela adresu, zbystřila, protože šlo o jednu z nejzámožnějších čtvrtí v Chesteru: nabízela osobitou vesnickou atmosféru pouhých patnáct minut od centra města.

Oslavenkyně se snažila zorganizovat večírek vlastními silami. Mělo jít o akci ve stylu dvacátých let minulého století, jako vystřiženou z Velkého Gatsbyho, a její rodiče už utratili celé jmění za tři stovky lesklých pozvánek a jazzovou kapelu. Jenže kromě toho na

všechno ostatní zapomněla. Až teď si uvědomila, že bude potřebovat někde ubytovat hosty a že kapela nebude hrát celou noc a že všichni budou chtít něco jíst. Suzie pozorně poslouchala Mandyina slova o tom, že otec té dívky je ochotný zaplatit jakoukoli cenu, pokud někdo dá ten večírek dohromady v tak krátké době.

Byla to dokonalá příležitost.

Suzie a Rachel spolu pracovaly teprve tři měsíce, a kdyby Suzie získala tuhle zakázku, dokázala by Rachel, že jejich společný podnik byl správné rozhodnutí. Že firma „Farrellová & McFaddenová, slavnostní příležitosti" má budoucnost. Rachel by mohla začít pomalu utlumovat svoje podnikání v cateringu a Suzie už by nemusela brát bezduché zakázky. Už žádné levné svatby. Žádné stylizace interiérů a fotografování penzionů, restaurací a firem. Fotila by opravdový, krásný život. Lesk a prosperitu. Fotila by bohatství.

Dosud spolu dělaly jen menší zakázky, pár hotelů a skromnějších firemních setkání, na nich však Suzie nemohla Rachel naplno ukázat dosah svých ambicí. Oslava plnoletosti v bohaté městské čtvrti byla dokonalou ukázkou její vize. Společně by se postaraly jak o styl, tak o celou organizaci, Rachel by dodala pohoštění a Suzie by zajistila fotografie, které by se po večírku prodávaly hostům.

Suzie vynaložila veškerý svůj šarm a lichotky, aby při krátkém rozhovoru s Mandy získala jméno a telefon té dívky. A hned ráno také dohodla schůzku s jejími rodiči. Všechno šlo nad očekávání skvěle. Vila postavená v edvardovském slohu byla obklopená půlhektarovým pozemkem s dokonale upravenými zahradami. Sotva se přiblížily ke vchodu, Suzie neodolala a musela popadnout svůj canon se širokoúhlým objektivem. Oslavenkyně měla zpočátku slzy na krajíčku, ale po dvou hodinách debat o pozadí ve stylu art deco, o pronájmu obrovských stanů a obřích sklenicích na šampaňské byla naprosto nadšená. Když se pak řeč stočila na Racheliny unikátní předkrmy, mezi nimiž se skvěly například bliny s uze-

ným lososem, citronem a bylinkami, když se zmínily o fotobudce a nabídly, že by Suzie mohla fotografovat hosty ve stylu paparazziů, tak se mohli přetrhnout, aby tu zakázku přijali. Tou dobou už se Suzie dostala i k opakovaným objednávkám fotografií a zveřejnění několika snímků v časopisu *Cheshire Life* a otec jim málem podepsal bianko šek. Dostanou, kolik si jen řeknou.

Teď měly ani ne týden na to, aby zorganizovaly velkolepý gatsbyovský večírek pro tři sta lidí. Když po schůzce dorazily zpátky k Rachel a seděly v její obrovské otevřené kuchyni, kam proudilo zimní dopolední slunce, cítily současně euforii i mírnou paniku. Potom se to stalo.

—

Rachel zrovna mluvila o tom, jak málo mají času, nejen proto, že mají v rekordním termínu zrealizovat velkolepou narozeninovou oslavu, ale i proto, že se právě snaží zajistit zimní dovolenou. Vzala si do hlavy, že by její dcery měly zažít pravé bílé Vánoce a třeba i potkat Santu přímo v severském prostředí, dokud jsou ještě malé a budou z toho mít radost. Suzie soudila, že čtrnáctiletá Katie i o dva roky starší Jessica už jsou naopak příliš velké, ale svůj názor si raději nechala pro sebe a šla postavit vodu na čaj.

„Phil si myslí, že bychom je kvůli tomu neměli omlouvat ze školy," povídala Rachel, „ale já mu vysvětlila, že celý vánoční týden už mám plný. Vařím tři dobročinné večeře ve městě, pro městskou radu dělám konzultace a navíc v tomhle období ráda přidám nějakou dobrovolnickou práci, když mi zbude trochu času, takže jestli někam pojedeme, musí to být začátkem prosince. Je to hned ten týden po Gatsbym, tak to bude docela v presu, ale Katie bude příští rok patnáct. Jak dlouho se jí ještě bude chtít jezdit s námi na dovolenou? A Jessica! Moje malá Jessica už bude brzy dospělá, příští

rok končí střední školu, takže jestli to chceme udělat, musíme teď, navíc ten cenový rozdíl jde do tisíců! Ne nějakých pár stovek, ale celé tisíce."

Suzie ji skoro neposlouchala. Neměla vlastní děti, a tak se jaksi nedokázala naplno vžít do dilematu okolo školních prázdnin. Chápala jen to, že jde o byznys: kde je vyšší poptávka, je i vyšší cena. Navíc to šlo ruku v ruce s lokalitou, a když už člověku laskavý osud dopřál děti, bylo taky nutné pro to něco vytrpět. Kupříkladu zaplatit dražší dovolenou. A mimo to, Rachel si to mohla dovolit. Suzie stačil jediný pohled na její prostorný dům, auto na příjezdové cestě, na drahou kávu ve spíži, stačilo slyšet, jak Della nahoře luxuje, a bylo jí jasné, že ačkoli Rachel úpí nad vysokými cenami, v bance má peněz dost.

Zatímco čekala, až voda začne vřít, zahleděla se z okna na Rachelinu rozlehlou zahradu a pomyslela na svoje líbánky. Už za pár měsíců z ní bude paní Stapleová. Bude se opalovat na lehátku někde pod tropickým sluncem s Adamem po boku, a když se tahle zakázka vydaří, bude mít i slušně rozjetou firmu. Pak si Suzie dovolila trochu se zasnít. Už zakrátko, za pár let, by mohla stát v podobném domě, možná ne tak velkém, ale určitě podobném, a když bude mít štěstí, tak i s vlastním miminkem. Potom to bude ona, kdo bude rozjařeně tlachat a stěžovat si na všechnu tu starost o děti a na předražené dovolené. Suzie se usmála, najednou plná vzrušení.

Zatímco Rachel dál vykládala, že skutečná cesta do Norska děvčatům přinese mnohem víc poučení, než kdyby seděly ve škole, Suzie vytáhla hrnky a zkontrolovala svůj telefon. Adam se ještě neozval. Když ráno platila kávu v kavárně, terminál odmítl její kartu. Mandy s tím neměla problém, prý věří, že Suzie neopustí Británii, ale stejně to bylo trapné. Potřebovala zavolat do banky, ale nejdřív chtěla mluvit s Adamem. To její snoubenec se staral o bankovní konta, rozděloval hotovost, hrál si s účetnictvím. Měl na starost všech-

no, co se týkalo financí, takže si to s ním chtěla ověřit dřív, než začne tropit humbuk okolo zmrazené karty. Možná jen potřeboval dát něco stranou kvůli odpočtu z daní nebo něčemu takovému, věděla, že to občas dělá.

Marně se snažila rozpomenout, kdy to říkal, že mají odevzdat výpočet daně, kdy se má stát partnerkou v jeho firmě, kdy jim začíná fiskální rok a kolik tento měsíc utržila v hotovosti. Uvažovala, jestli nezkusit jinou kartu – tu, kterou měla podle jeho instrukcí na pár týdnů odložit, ale kam ji vlastně schovala? –, když si všimla, že Rachel najednou ztichla.

Řeči o zlodějských aerolinkách a jízdě s psím spřežením ustaly.

Otočila se a uviděla Rachel, jak se zkoprnělá sklání nad notebookem.

„Co je?" ptala se Suzie a spěchala k ní. „Co se stalo?"

Rachel nedopověděla. Jen se mírně natočila, aby Suzie viděla na displej. Twitter. Rachel byla na Twitteru, a když se Suzie na stránce trochu zorientovala, zjistila, že je v sekci soukromých zpráv.

„Tohle vůbec nechápu," pronesla Rachel a ukázala na poslední zprávu nahoře. Suzie ji nahlas přečetla.

„Sraz dneska ve dvě, pokoj v hotelu u nákupního centra zamluvený. Přinesu šampus. Těším se na tvoje božské tělíčko."

Pohlédla na Rachel, která zbledla a ve tváři měla zmatený výraz. Naklonila se dopředu, aby viděla, na čí twitterový účet se Rachel dívá.

„Smajlinka_33," přečetla. „To jsi ty?"

Rachel toporně zakroutila hlavou a vrátila se zpět na hlavní stránku. Suzie viděla celou řadu zpráv. Bylo mezi nimi i pár těžko rozluštitelných obrázků. A všechny byly adresovány komusi jménem Zurivyreporter_1718.

„Byla jsem na stránkách cestovní agentury," řekla Rachel, oči upřené na notebook. „Specializují se na výlety za Santou. Dávají

speciální nabídky na Twitter, tak jsem se šla podívat. Když otevřu jejich stránku, už jsem automaticky na Twitteru. Viděla jsem, že mi přišla zpráva. A pak jsem našla tohle," mávla rukou směrem k displeji. „A došlo mi, že nejsem přihlášená ke *svému* účtu, ale k účtu někoho jiného." Rachel se odmlčela a zvedla oči k Suzie. „Automaticky mě to přihlásilo."

Suzie se ostře nadechla. „Kdo ještě používá tenhle notebook?"

Rachel mlčela.

„Jessica?" pátrala Suzie. „Není to účet Jessiky? Že by si domlouvala rande s klukem?"

„Jessica žádného kluka nemá!" vyštěkla Rachel. „Ta má dost práce se školou. Chce být veterinářkou, ta nemá co se s někým scházet po hotelích. A kromě toho nesnáší sociální sítě. Je na digitálním detoxu, nebo jak se tomu říká. A jako telefon používá takovou tu obrovskou starou věc. Nepíše ani esemesky. Tohle není Jessica."

Suzie chvíli mlčela.

„No tak Katie," navrhla opatrně. „Myslíš, že by…"

„Katie je čtrnáct!" přerušila ji Rachel. „Kdyby měla účet na Twitteru, věděla bych to…"

„Ale…"

„Tyhle stránky nemá vůbec dovoleno používat."

Suzie chtěla argumentovat, ale Rachel zvedla ruce, aby ji zarazila.

„Tohle prostě nemá dovolené a ona to chápe. Kyberšikana a tak. A holky vědí, že nesmějí chodit na můj notebook. Je to pracovní nástroj, vědí, že se ho nesmějí vůbec dotknout. Používám ho jedině já," zarazila se a těžce polkla, „a Phil."

Na to si Suzie přitáhla židli. Bylo to jasné jako facka. Tu zprávu poslal Phil. Byl na Twitteru a zapomněl se odhlásit z účtu. Měl milenku. Domlouval si rande na mobilu, jenže netušil, že je pořád přihlášený na domácím notebooku.

„Do prdele," ulevila si Suzie a dodala: „To mě teda hrozně mrzí."

Rachel beze slova zírala na displej notebooku.

Suzie k ní vztáhla ruku. „Ach jo, Rachel," řekla po chvíli. „A zjistit to zrovna takhle…"

Rachel ze sebe vyrazila krátký, zmatený smích. „Neblázni," pronesla. „Phil je v Londýně. Jak by si mohl s někým domlouvat rande tady v Chesteru, když je v Londýně?"

Suzie povytáhla obočí.

„To je absurdní!" pokračovala Rachel. „Můj Phil?" Znovu se koukla na tu zprávu a zakroutila hlavou. „Nesmysl. Ne, kdepak Phil. Ten je v Londýně. Odjel dneska ranním vlakem."

Suzie sledovala, jak se Rachel zhluboka nadechuje a odhlašuje se z twitterového účtu.

„Nejspíš to byla Della," řekla a na tvářích jí naskočily dva rudé fleky. „Až odejdeš, hned si s ní promluvím. Dám jí lekci o používání mého laptopu, dobře ví, že na něj nesmí. Husa hloupá."

—

Suzie bez jediné námitky poslouchala Racheliny řeči o tom, že viníkem je s největší pravděpodobností Della a že twitterový účet se dá dokonce i ukrást. Neřekla ani slovo, zatímco Rachel vymýšlela různé důvody pro to, co obě viděly. Potom se pustily do plánování „Gatsbyho", jak svou velkou zakázku přejmenovaly, ale atmosféra zůstala stísněná.

Rachel vytáhla jedno ze svých osobních per – stříbrné kuličkové, speciálně navržené pro leváky – a pracně všechno zapisovala ručně, jako by se obávala svůj notebook znovu otevřít.

Zápisník o velikosti A4 se plnil poznámkami a úkoly, ale Suzie to připadalo nesnesitelné a měla chuť notebook pustit, vrátit se na onen twitterový účet a přečíst si každou jednotlivou zprávu, pro-

hlédnout si všechny poslané fotky. Pořádně ho rozpitvat a přijít na to, co Phil vlastně vyvádí.

Byla vždycky přesvědčená, že Phil zkrátka není ten typ. Choval se naprosto spolehlivě, předvídatelně, byl přímo *nudný*. Co ho znala, nikdy neudělal nic překvapivého. Člověk si podle něho mohl řídit hodinky – a právě díky tomu byl pro Rachel tak přitažlivý. Pokaždé když ho Suzie viděla, choval se klidně a byl vždycky spokojený se vším, co Rachel naplánovala. Měl rád, když mu někdo říkal, co má dělat. Ale teď, zatímco Rachel mluvila o večírku, Suzie musela svůj názor v duchu přehodnotit.

Měla sto chutí kamarádce vytrhnout pero z ruky a zeptat se jí, jak jsou na tom v manželství. Chtěla se podívat na ty zprávy, zjistit, jestli to byl opravdu Phil a jestli se v něm nakonec zmýlila. Jenže Rachel mluvila dál a dál jen o přípravách a věcech, které bylo třeba udělat následující den, a dávala tak jasně najevo, že diskuze na tohle téma je u konce. A tak se Suzie vydala běhat jako obyčejně. Když teď seděla vedle svojí zlomené přítelkyně, všechno nasvědčovalo tomu, že hned po jejím odchodu Rachel udělala přesně to, co toužila udělat sama.

—

Suzie se dívala na Rachel, která s hlavou v dlaních seděla na kolečkovém křesle v nemocnici, a přitom ji přemáhala obrovská vlna soucitu. Rachel to věděla. V hloubi duše věděla, že ji manžel podvádí, přestože ho dnes v hotelu nepřistihla. Měla dost pochybností na to, aby se tam vůbec vypravila. Podezírala ho. Jenom si to zatím nechtěla připustit.

„To je dobrý," řekla a objala Rachel kolem ramen. „Jsem tady, jsem u tebe. Nikam neodejdu."

„Paní Farrellová?" Objevila se u nich usměvavá sestřička. „Můžete

jít dál.“ Postavila se za křeslo, aby Rachel odvezla. Ta zvedla oči k Suzie.

„Pojedu pak s tebou,“ ujistila ji. „Pořád jsem tady.“

Sestra pokývala hlavou. „Můžete na ni počkat před sádrovnou. Jakmile budou hotovi, pošlou ji domů. Nemělo by to dlouho trvat.“

Sestra se s Rachel rozjela pryč a Suzie kráčela vedle nich. Rychlým krokem vyšly z čekárny. A jakmile zahnuly do chodby, Suzie se zničehonic zarazila.

Měl na sobě sako a kravatu. V ruce kufřík a přes předloktí přehozený kabát. Vypadal jako šéf menšího autosalonu. Když je zahlédl, rozběhl se k nim.

„Drahoušku!“ Sklonil se a políbil Rachel rovnou na rty. „Když mi Della zavolala, byl jsem bez sebe, díky bohu, že jsem se dostal domů tak rychle.“

„Phile…“ Rachel vyslovila jeho jméno, jako by ani nemohla uvěřit, že ho vidí před sebou. „Proč nejsi v Londýně?“

„Hned, jak jsem se to dozvěděl, skočil jsem na zpáteční vlak,“ odpověděl a Suzie sledovala, jak si prohlíží manželčin kotník, jak vylekaně kroutí hlavou a soucitně mručí.

„Já jsem ale Dellu prosila, aby ti nevolala,“ pronesla Rachel. „Výslovně jsem jí to řekla.“

„No, zkrátka tě neposlechla.“ Phil hladil Rachel palcem po tváři a přitom jí stíral tmavé fleky od řasenky. „Díkybohu, že to udělala, protože teď jsem tady. S tebou.“

Naklonil se a políbil Rachel na tvář. Ačkoli to Suzie na vlastní oči neviděla, tušila, že Rachel maličko ucukla.

3

Rachel

Seděli v neoznačeném autě, které parkovalo u krajnice. Když jsme se vraceli z nemocnice, náš taxík zajel na příjezdovou cestu a já je uviděla. Při tom pohledu mě zachvátila čirá hrůza.

Sledovala jsem, jak vystupují z auta a choulí se před studeným větrem. Byli dva: první byl starší s prošedivělými kudrnatými vlasy, které připomínaly trvalou, ten druhý asi o polovinu mladší a s předkusem. Na sobě měli oblečení, jaké koupíte v každém supermarketu. Když přicházeli k domu, upřeně na nás hleděli. Nejspíš tu na nás čekali, jak jsem si ostatně myslela, a mně se mohlo srdce rozskočit, jak mi bušilo.

Phil je zpočátku neviděl, nebo aspoň nic neříkal. Náš taxík zastavil před vchodem, kde na nás čekala Della s děvčaty. Viděly nás přijíždět, hrnuly se do dveří a upíraly na nás svoje ustrašené obličejíky. Otevřela jsem dveře auta, abych vystoupila, ale Phil mě předešel. Moje berle odhodil stranou a zvedl mě do náručí, řidiče ani našich věcí si nevšímal. Nedíval se ani na ty dva muže, kteří kráčeli k nám, a prostě mě přenesl přes práh, jako by si mě právě vzal za ženu. Jessica s Katie začaly pobíhat kolem, kladly mi spoustu otázek, Phila se vyptávaly, proč je doma. Della zatím stála stranou a kousala se do rtu. Přitom nevěřícně kroutila hlavou.

„Chtěli na vás počkat uvnitř," oznámila nám, „ale já jim řekla, ať zůstanou v autě. Ať tam počkají, dokud se nevrátíte z nemocnice."

„Paní Farrellová," oslovil mě jeden z nich. „Jsem detektiv seržant

Bailey. Chápu, že nejdeme právě vhod, ale mohla byste nám věnovat alespoň pár minut? Nebude to na dlouho."

Jeho hlas přerušil všeobecné štěbetání a on se v nastalém tichu usmál. Jeho postoj a držení těla dávaly tušit, že zvedá činky, že přitom hlasitě funí a houpe se na patách. Ten mladší se držel zpátky, prakticky stál na prahu. Zjevně byl o něco vychovanější než jeho nadřízený.

Phil mě posadil do křesla vedle věšáku na kabáty, a než promluvil, ujistil se, že mám pohodlí. „Jde o moje ukradené auto?" zeptal se. „Našli jste ho?"

Seržant Bailey zavrtěl hlavou. „Bohužel ne."

Phil bez jediného slova odešel pro moje berle a zaplatit taxikáři. Ty dva nechal čekat s námi v předsíni. Podívala jsem se na svoje holky. Jessica měla jednu ruku za krkem. Nedávno si dala ostříhat vlasy nakrátko a pořád ještě si vychutnávala ten nový pocit, že jí v těch místech kůže volně dýchá. Chabě jsem se na ni usmála a ona se uculila.

„Mami, tebe fakt není možný někam pustit samotnou," prohodila a postavila se ke mně. „Jsi v pořádku?" Přikývla jsem a ona se zahleděla na moji obrovskou, ošklivou sádru. „Tak to jsem zvědavá, jaký doplňky si k tomuhle vybereš," dodala a krátce se zahihňala.

Zatoužila jsem ji obejmout, přitisknout svoji starší dceru k sobě a schovat se u ní, ale Jessica na tohle nebyla, potřebovala svůj prostor. Mírně pokrčila rameny, jako by mi četla myšlenky, když vtom ke mně přiskočila Katie. Už se chystala hodit mi ruce kolem krku, ale pak se najednou zarazila.

„Fuj, co to tu smrdí?"

Sjela jsem očima k těm policistům a cítila jsem, že rudnu. Katie měla stejně jako většina ostatních čtrnáctiletých dívek sklon dramaticky přehánět. Znechuceně si prohlížela moji špinavou halenku a přitom si držela ucpaný nos.

„No mami!“ zvolala, když pochopila, že jsem se pozvracela.

Jessica do ní strčila. „Máma měla nehodu, ty huso,“ uzemnila ji. „Zklidni se.“

„Ty se zklidni!“ opáčila okamžitě Katie a já jsem zavřela oči.

„Katie, mohla bys prosím aspoň na minutu přestat myslet jenom sama na sebe?“ vmetla jí Jessica a já se podívala na Dellu. Neuplynuly ani tři minuty a ony už byly v sobě, už se hádaly a hašteřily.

Della se na mě pousmála. „Dobrý?“ řekla neslyšně, zatímco holky se dohadovaly, a já přikývla.

Philovi ukradli auto. Vůbec se nepohyboval v okolí obchodního centra, když toho člověka přejeli. Byl ve vlaku. V nemocnici mi vysvětlil, že zmizel jeho vůz, takže to logicky nemohl být on, koho jsem odpoledne viděla, bylo to *jen jeho auto*. Jen jeho auto. Jeho ukradené auto. Jenže já jsem se přes veškeré ujišťování nedokázala zbavit vzpomínky na to, co jsem viděla. Byla jsem si naprosto jistá, že jsem sledovala jeho.

„Musely jsme jíst veganský kari,“ stěžovala si Katie, „protože Jessica nedala jinak, než že bude vařit, jenže to teda neměla, poněvadž to bylo odporný!“

„Bylo to senzační,“ opáčila Jessica.

„Odteďka budu jíst jenom to, co uvaří Della,“ prohlásila Katie a vzala mě za ruku, „viď, že jo, mami? Protože Jessiku by do kuchyně neměli vůbec pouštět. A veganství je navíc škodlivý.“

„Není!“ hájila se Jessica a začala vypočítávat všechny možné důvody, proč je veganská dieta prospěšná. Policajti nás pozorovali a ani se nesnažili odvrátit pohled nebo předstírat, že mají na práci něco jiného. Hlavně ten mladší hleděl na Jessiku jako uhranutý. S těmi krátkými vlasy připomínala mladou Keiru Knightleyovou – měla nádherné lícní kosti a tmavé oči – a vůbec netušila, jak je krásná.

„Mami?“

Překvapeně jsem sebou trhla. Katie se mě na cosi ptala a každý mě pozoroval.

„Mami, jsi v pohodě?“

„Jasně,“ odpověděla jsem, „nic mi není.“ Sádra, jež mi dosahovala až ke kolenu, teď těžce spočívala na zemi. Dole mi trčely ven prsty s oloupaným lakem. Usmívala jsem se, ale uvnitř mi bylo úplně jinak, než bych si přála. Když jsem polkla, překvapilo mě, že mám stažený krk a slzy na krajíčku.

„Holky, mohly byste…“ Očima jsem zaprosila Dellu o pomoc. „Snad byste mohly jít do zadního pokoje? Než to tady…“

Della se vrhla do akce. „Sušenky?“ nabídla jim. „Nebo taky ještě máme trochu popcornu. Můžu vám to přinést a vy si zatím pusťte film, co říkáte?“ Vydala se k francouzským dveřím, které vedly do kuchyně. „A co třeba horkou čokoládu?“

„Já se jdu zase učit,“ prohlásila Jessica a odešla jako první.

„Já si dám čokoládu,“ hlásila Katie na odchodu s Dellou. Najednou se v předsíni rozhostilo ticho. Podívala jsem se do otevřených dveří. Phil byl pořád venku a mluvil s taxikářem. Slyšela jsem, jak s ním vtipkuje, až se zdálo, že se jenom snaží natahovat čas a odkládá chvíli, kdy se bude muset vrátit dovnitř.

„No jo, děti,“ poznamenal seržant Bailey po chvíli. „Taky mám jednu v tomhle věku, vím, co je s nima za práci.“ Podíval se mi na nohu. „Tak co se vám vlastně stalo? Jste paní Farrellová, je to tak?“

Stručně jsem mu vylíčila, co jsem dělala. Mezitím se vrátil Phil a tiše zavřel vstupní dveře. Došel ke mně a položil mi ruku na rameno.

„Myslíte ten hotel u nákupního centra?“ zeptal se seržant Bailey, když jsem skončila, a vyměnil si pohled se svým parťákem. Pak přešlápl z nohy na nohu a vytáhl zápisník. Tep se mi zrychlil. Věděla jsem, jak to vypadá, tušila jsem, na co asi myslí.

Nastala dlouhá odmlka, zatímco s pobaveným výrazem procházel svoje poznámky. „Tomuhle nebudete věřit," řekl, když znovu zvedl oči. „Ale přesně u toho stejného obchoďáku došlo dnes odpoledne k vážné nehodě," obrátil se na Phila. „S vaším autem."

Phil na něho zíral s prázdným výrazem. „*S mým autem?* Myslíte moje ukradené auto?"

Seržant Bailey slavnostně pokýval hlavou. „Řidič ujel z místa," vysvětlil, „ve vašem autě."

„Chcete říct, že ten, kdo ukradl můj vůz," odtušil Phil, „s ním pak jel k obchoďáku, tam zavinil dopravní nehodu a odjel pryč?"

Seržant Bailey chvíli mlčel, jako by mu Phil položil bůhvíjak složitou otázku. Po chvíli přikývl. „Způsobil nehodu a ujel z místa činu."

Slyšela jsem zajíknutí a došlo mi, že jsem to byla já. Ruku jsem měla přitisknutou ke krku a začínala jsem se třást.

„Ujel z místa činu?" opakoval Phil. „Do háje. Byl někdo zraněný?"

„Bohužel ano," odpověděl seržant Bailey. „Ten člověk je v nemocnici. V této chvíli je jeho stav stabilizovaný. Je ovšem v kómatu. Teď už jistě chápete, proč jsme s vámi potřebovali mluvit ještě dnes večer."

Všichni jsme chvíli mlčeli. Slyšela jsem, že se v kuchyni už zase schyluje k hádce mezi děvčaty. Zírala jsem na svoji sádru. Na mírně zašedlé prsty, na naleštěnou dřevěnou podlahu, na perský koberec, který jsem koupila v nějakém luxusním obchodě. V celém těle mi rezonovalo bubnování vlastního srdce, cítila jsem jeho vibrace i svoje chvění. Spustila jsem ruku dolů a spojila ji v klíně s druhou. Přitom se zaleskl můj snubní prstýnek.

„V kolik hodin jste oznámil krádež vozidla, pane Farrelle?"

Phil chvilku přemýšlel. „Chvíli poté, co jsem dorazil zpátky na nádraží," odpověděl. „Kolik mohlo být? Čtyři? Půl páté?"

Seržant Bailey zamyšleně přikývl a podíval se na mě. Srdce se mi na vteřinu zastavilo. Jako by mi skočilo do krku a tam se zaseklo.

„A co ta vaše kolize, paní Farrellová?“ zeptal se mírně. „V kolik hodin se to stalo?“

Polkla jsem přes sevřený krk. „Nevím,“ řekla jsem, „neměla jsem hodinky ani telefon.“

Přikývl a něco si zapsal do bloku. „Aspoň přibližně,“ nedal se, „kdybyste to měla odhadnout, kolik hodin podle vás mohlo být?“

Kroutila jsem hlavou. „Řekla bych… no… chtěla jsem si ten hotel jen prohlédnout z hlediska pořádání akcí a podobně. Víte, mám pořadatelskou firmu a jela jsem se tam jenom porozhlédnout, takže jsem ani moc nemyslela na to, kolik je. Čas jsem nesledovala.“

„Ale v hotelu jste byla?“

Přikývla jsem.

„A hotelový personál věděl, že jste měla nehodu?“

„Zavolali mi sanitku.“

„Samozřejmě,“ řekl s úsměvem. „Potom nebude problém to zjistit.“

Docházel mi kyslík. Jako bych se nedokázala nadechnout.

„Jde jenom o rutinní vyšetřování,“ ujistil mě. „Nic, s čím byste si měla dělat starost. A vy?“ Podíval se na Phila. „Kde jste byl vy dneska odpoledne?“ Jeho tužka se vznášela nad papírem. „V době, kdy vaše žena měla tu nehodu a kdy vám někdo odcizil vůz?“

„Byl jsem na nádraží v Crewe,“ odpověděl Phil bez váhání. „Na cestě do Londýna, služebně. Vlak vyjíždí z Chesteru a v Crewe se musí přestupovat. Právě jsem se chystal nastoupit do vlaku do Londýna, když mi zavolala Della,“ mávl rukou směrem do kuchyně, kde teď byla.

„A Della, to je kdo?“

„Naše chůva a hospodyně,“ vysvětlil Phil.

„A jste si jistý, že vám Della volala odsud? Myslím z domu?“

„Byla tady," ujistila jsem ho. „Po nehodě jsem s ní mluvila. Půjčila jsem si telefon, zavolala jsem domů a mluvila s ní."

Seržant Bailey si to poznamenal. Pak se podíval na Phila a pohybem hlavy ho vyzval, aby pokračoval.

„Takže Della mi pověděla o tom, že Rachel bourala. A já, místo abych pokračoval do Londýna, jsem nastoupil do zpátečního vlaku do Chesteru, abych mohl být s ní. A potom…"

„A potom jste zjistil, že vaše auto je pryč."

Phil přikývl. Ze všech sil jsem se snažila dýchat normálně a zůstat uvolněná, ačkoli moje srdce si dělalo, co chtělo. Jeho nepravidelné bušení způsobovalo, že se mi otřásal hrudník a chvěly ruce. V celém těle mi pulzoval strach. Před očima jsem pořád měla tu srážku s chodcem, slyšela jsem praskat kosti, za volantem viděla Philovu tvář.

„Tady," řekl Phil a sáhl si do kapsy. „Moje jízdenky, jestli vám to pomůže. Jedna je na vlak z Chesteru do Crewe, tu jsem využil, pak je tam zpáteční lístek z Crewe do Londýna, ten není označený. A tady je lístek, který jsem si koupil v Crewe na cestu zpátky. Vidíte, to je důkaz, že jsem tam byl."

Zírala jsem na jízdenky.

Jízdenky na vlak. Jízdenka, kterou si Phil to odpoledne koupil na nádraží v Crewe, v době, kdy jsem se dívala na tu srážku s chodcem. Měla jsem hrozné nutkání ten lístek popadnout a dobře si ho prohlédnout, ale on ho podal seržantovi. Se zatajeným dechem jsem sledovala, jak si ho chvilku prohlíží a pak s ním poklepává o zápisník. Palcem pohladil horní okraj ostatních lístků a pak je zkoumal, jako by se chtěl přesvědčit, že barva je zaschlá.

„Nevadí, když si je nechám?"

„Jistěže ne," odvětil Phil a seržant Bailey lístky podal svému mladšímu kolegovi.

„A paní Farrellová, ta vaše nehoda." Podíval se na mě. „Najela jste

do zadního nárazníku vozu před sebou, a to v místech před hotelem u nákupního centra, je to tak? Jen pár metrů od místa, kde se přihodila ta kolize s chodcem, jíž se účastnilo auto vašeho manžela, že ano?" ptal se s povytaženým obočím, jako by mu to přišlo neuvěřitelné. Přikývla jsem. Netroufala jsem si promluvit. „Předpokládám, že máte jméno a adresu toho druhého řidiče. Budeme s ním potřebovat mluvit, stejně tak se zaměstnanci hotelu a dalšími zúčastněnými. A pravděpodobně vás budu muset ještě jednou vyslechnout," podíval se na Phila, „oba dva. Musím vás vzít na stanici…"

„Počkejte," přerušil ho Phil. „Ta krádež mého vozu nemá s Rachel vůbec nic společného. Právě ji propustili z nemocnice. Zlomila si kotník při drobné kolizi, u níž byla spousta svědků, a vy tady mluvíte o tom, že ji odvezete na stanici? To je absurdní!"

Trhaně jsem se nadechla. Seržant Bailey mě bedlivě pozoroval. Cítila jsem, jak rudnu. Nevěděla jsem, jak nejlíp se teď tvářit, abych něco neprozradila.

„Teď, když dovolíte," pokračoval Phil, „bych se rád postaral o svou ženu. Máme za sebou hodně dlouhý den. Takže se, prosím, vraťte, až najdete skutečného zločince. Toho, kdo mi ukradl auto."

S tím ti dva odešli, předtím ale slíbili, že se znovu uvidíme. Brzy.

Asi jsem předpokládala, že někoho zatknou. Že řeknou, že viděli totéž co já, co viděli i zaměstnanci hotelu, ale oni místo toho jen potvrdili, že šlo o Philův vůz. To jsem si pořád opakovala, zatímco on mě odnášel nahoru, holky na sebe v kuchyni zase štěkaly a Della odcházela domů, neustále jsem si opakovala, že jsem se spletla. V tom autě, které jsem sledovala, neseděl Phil, samozřejmě! Znám přece svého muže a vím, že to nebyl on. Chovala jsem se hloupě, nejspíš v šoku po té nehodě. Nebyl to můj manžel. *Jenom jeho auto.*

Dovolila jsem mu, aby mě odnesl do koupelny a pomohl mi se

svlékáním a mytím. Vypadala jsem hrozně, pořád jsem plakala, třásla se a nezmohla se na kloudnou myšlenku. Ač jsem se v duchu utvrzovala v tom, že se to odehrálo jen v mé fantazii, kdykoli jsem se podívala na jeho tvář, měla jsem ji před očima jako předtím v obchodním centru, za tmavým sklem auta. Zase jsem viděla to tělo letící vzduchem a zuboženou hromádku, která z něho zbyla na zemi. Viděla jsem jeho tvář ve chvíli, kdy odjížděl pryč. Ale pak jsem si řekla, že to přece nemohl být on. Ten člověk přede mnou byl Phil, *můj Phil*, muž, který byl už roky mým manželem. A já viděla, jak mluví s policií a v ruce drží jízdenku z vlaku jako důkaz o tom, kde se pohyboval. Když k té srážce s chodcem došlo, nebyla jsem nijak blízko. Seděla jsem v autě na parkovišti hotelu a dělila nás spousta metrů.

Opakovala jsem si, že jsem si jenom představovala, že to byl Phil. Byla jsem si tak jistá, že sleduju jeho, až jsem sebe samotnou přesvědčila, že vidím jeho obličej, ačkoli to nebyla pravda. Bylo to prakticky nemožné, stála jsem přece tak daleko. A pak mi mysl zase zaplavily ty vzpomínky a přehrávaly se pořád dokola, až se mi zdálo, že z toho zešílím.

Když jsem už byla uložená v posteli, došlo nám, že jsme v nemocnici zapomněli vyzvednout moje prášky, a on se pro ně vypravil. O samotě jsem se trochu uklidnila. V duchu jsem si připomínala, jaký člověk je můj manžel. Že je to muž, kterého miluju. Chlap, kterého jsem si před patnácti lety vzala, který si při koupání ve vaně čte sci-fi romány a má slabost pro čokoládová kolečka Cadbury. Člověk, který raději než na večírku stráví večer u televize a před šampaňským dá přednost světlému pivu. Znala jsem ho tak dobře, že jsem mu mohla sama objednat jídlo v kterékoli restauraci, věděla jsem, jakou košili a jakou kravatu si v obchodě vybere. To já jsem vybírala dovolenou, rozhodovala o zařízení domu, organizovala náš společný život. On byl ten tišší z naší dvojice, ten, kdo nejedná

impulzivně a nepředvídatelně. Nebyl schopný někoho přejet a pak ho nechat umřít. Takového člověka jsem si nevzala. Když se vrátil a přinesl mi prášky na bolest se sklenkou vína, už jsem se cítila maličko líp.

„Tady máš," podal mi víno. „Asi bys to neměla kombinovat, ale po tom dnešku…"

Nepotřebovala jsem pobízet a pilulky zapila velikým douškem vína.

„Hodná holka," řekl s úsměvem. Byl unavený, neupravený. Měl pomačkaný oblek a rozcuchané vlasy. Dívala jsem se na jeho rozepnutý límeček a povolenou kravatu. Všimla jsem si, že má špinavé manžety u saka: ohrnul si je nahoru, což jsem u něho nikdy předtím neviděla. Uvědomila jsem si, že vůbec neznám jeho spolupracovníky kromě těch několika lidí, o nichž se mi rozhodl vyprávět. Netušila jsem ani, jestli většinu jeho týmu tvoří ženy, jestli si s některými z nich rozumí, jestli i ony pendlují mezi Chesterem a Londýnem stejně jako on.

„Byl jsi dneska s někým?" zeptala jsem se tiše s tlukoucím srdcem. „Myslím odpoledne. Když jsi byl na nádraží, byl jsi sám?"

Naklonil hlavu na stranu.

„Řekni mi pravdu, Phile," naléhala jsem a hlas se mi roztřásl, „nemáš milenku?"

Ostře, skřehotavě se zasmál, zakroutil hlavou a pak vzal do ruky lahvičku s prášky. „Co v tom je? Co ti to proboha dali?"

Těžce jsem polkla. „Prosím," nedala jsem se. „Řekni mi, s kým a kde jsi dneska byl."

Pohladil mě po vlasech a s rozpačitým úsměvem chvíli mlčel. „Vždyť víš, kde jsem byl." Položil mi ruku na čelo, jako by mi kontroloval teplotu. „Je ti dobře?"

Neodpověděla jsem.

„Volala mi přece Della."

„Vůbec jsem si nepřála, aby ti volala," přerušila jsem ho. „Poslední dobou si dělá, co chce, neposlouchá, co jí říkám, onehdy…"

„Jsem rád, že mi zavolala," řekl Phil. „Jinak bych byl pěkně naštvaný. Byl jsem na nádraží v Crewe," pokračoval, „sám. V londýnském vlaku jsem ještě neseděl, takže jsem ani nenastoupil. Místo toho jsem chytil nejbližší zpáteční do Chesteru, abych byl s tebou. A jako na potvoru mi zrovna, když jsem potřeboval být co nejdřív doma, šlohli auto." Vzal jeden z menších polštářků a podložil mi s ním sádru. Přitom se podíval, jak se tvářím, jestli mě to nebolí. „Tak jsem zavolal policajty a teď jsem zjistil, že je zapletené do nějaké hrozné bouračky. Srážka s chodcem a útěk z místa činu… A na tom samém místě, kde se to stalo tobě. Sedí se ti dobře?"

„Ale ta tvoje schůzka," řekla jsem. „Ta velká prezentace, neměl jsi být kvůli ní v Londýně? A co Felix? Říkal jsi přece, že ho v tom nemůžeš nechat, že ji děláte spolu? Myslela jsem, že kvůli tomu jedeš tím dřívějším vlakem?"

„Prezentaci odložili," odpověděl Phil. „Klienti to zrušili, tak jsem místo toho doháněl nějakou práci v regionální kanceláři. Ale co ty?" zeptal se. „Tys přece měla jet se Suzie na schůzku ohledně toho jejího superkšeftu. Tak jak to, že jsi místo toho oťukávala lidem nárazníky před hotelem?"

„Prohlížela jsem si lokace," zalhala jsem spěšně a pak zavřela oči. Až do dneška jsem Philovi nikdy úmyslně nezalhala. Ale taky mě nikdy ani nenapadlo, že by mohl mít někoho jiného. Nikdy mě nenapadlo, že uvidím to, co jsem viděla.

„A co jsi viděla?"

Trhla jsem sebou a otevřela oči.

„Ten hotel, jaký byl?" zeptal se znovu. Zatřásla jsem hlavou a z oka se mi vyřinula slza.

„Laciný. Tak trochu odporný."

Chvíli jsme jeden na druhého hleděli.

„Tak jo." Phil došel ke dveřím. „Potřebuju dohnat nějakou práci. Volal Felix, tu prezentaci dneska zrušili, ale přeložili ji na jindy, takže…," vysvětlil a zvedl ruce nahoru. „Můžu pro tebe ještě něco udělat? Kouknu na holky a pošlu Katie do postele."

Zakroutila jsem hlavou a nuceně se pousmála. Nechala jsem ho jít.

Dávalo to smysl. To, co říkal, znělo rozumně. Zezdola jsem slyšela jeho tlumený hlas a štěbetání holek. Dolehl ke mně jejich společný smích. Čekala jsem, že mě zaplaví pocit úlevy. Připomínala jsem si, že jsem neviděla svého muže, že to nebyl on, koho jsem sledovala, že nemá žádnou milenku. To, co jsem viděla na Twitteru, byl jenom nesmysl a nejspíš to byla Dellina práce. Určitě si domlouvala nějakou nekalost. Čekala jsem, že se konečně uklidním, že mi srdce přestane zběsile bušit a vír v hlavě se zastaví. Pila jsem víno, dokud mě nezmátožila kombinace alkoholu a léků. Dál jsem si opakovala, že to nebyl Phil. *Nebyl to Phil.*

S T Ř E D A

Lehké srážky s možností sněžení.